

Arrest

nr. 168 663 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 40 511 van 19 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 3 juni 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.3. Verzoeker dient op 26 augustus 2010 een volgende asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 72 345 van 21 december 2011 van de Raad, waarbij de afstand van het geding wordt vastgesteld.

1.4. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 27 december 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 3 februari 2011 ontvankelijk verklaard, doch op 17 april 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) ongegrond verklaard. Op dezelfde dag wordt eveneens besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 9 september 2013 ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 21 december 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 18 september 2012 onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 7 juni 2012 dient verzoeker, in functie van zijn partner met wie hij wettelijk samenwoont, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 30 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De partner van verzoeker beëindigt op 4 februari 2013 de wettelijke samenwoning.

1.7. Bij schrijven gedateerd op 9 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 december 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze verblijfsaanvraag onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoeker op 5 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.08.2013 werd ingediend en op 12.09.2013 werd geactualiseerd door:

[G. A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkene sinds 01.01.2008 ononderbroken in België zou verblijven; hij zich tijdens zijn verblijf goed geïntegreerd zou hebben en hij zich zeer goed zou hebben ingeburgerd in de plaatselijke samenleving en hij zich volledig zou hebben aangepast aan de Belgische levenswijze en gebruiken en hij ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie, een werkbelofte dd. 30.08.2013 en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 28.01.2009, werd afgesloten op 23.03.2010 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede procedure, ingediend op 26.08.2010, werd afgesloten op 23.12.2011 met de beslissing ‘afstand van het geding’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk minder dan één jaar en twee maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan één jaar en vier maanden voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een

begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. Eveneens op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [G. A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09.09.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.04.2013, hem betekend op 09.09.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 09.08.2013.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen dermate verknocht zijn dat deze middels één verzoekschrift bij de Raad kunnen worden aangevochten. Hij stelt dat de beslissingen weliswaar op dezelfde dag zijn genomen, doch het inreisverbod geenszins verwijst naar de beslissing tot onontvankelijkheid, en omgekeerd.

2.2. De Raad wijst erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die

verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

2.3. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift enerzijds een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht. Hij duidt in zijn verzoekschrift de samenhang tussen deze bestreden beslissingen niet. Ter terechtzitting gevraagd te repliceren op de exceptie in de nota en alsnog de samenhang te duiden tussen de aangevochten beslissingen, erkent verzoeker dat er geen juridische samenhang bestaat tussen de door hem aangevochten beslissingen.

2.4. De Raad oordeelt in de thans voorliggende zaak dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De bestreden beslissingen zijn elk op grond van een andere juridische en feitelijke grondslag genomen en het inreisverbod is geen vervolgbeslissing van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verwijst daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoeker een inreisverbod, precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van dit inreisverbod, met name omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan nadat hem voorheen bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt niet de inhoud van de tweede beslissing, en omgekeerd. Tevens worden ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw worden genomen en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. De Raad wijst er ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. In casu werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen. Het gegeven dat de beslissingen van dezelfde datum zijn, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen deze beslissingen te aanvaarden.

2.5. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoeker vertonen, zal het beroep worden geacht tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, *10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). In casu vraagt verzoeker de Raad ter terechtzitting vast te stellen dat het inreisverbod als belangrijkste beslissing dient te worden beschouwd en zijn beroep ten gronde te behandelen in de mate dat het tegen deze beslissing is gericht. De Raad stelt vast dat deze stelling van verzoeker, waartegen verweerder zich niet verzet, kan worden bijgetreden. Zo kan worden aangenomen dat het inreisverbod verstrekkender gevolgen heeft voor verzoeker dan de niet-ontvankelijkheidsbeslissing, in de zin dat het inreisverbod verzoeker gedurende een periode van drie jaar een verbod oplegt het Rijk binnen te komen en hier te verblijven terwijl de niet-ontvankelijkheidsbeslissing enkel de ontvankelijkheid van één specifieke aanvraag betreft.

2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat het beroep enkel op ontvankelijke wijze is ingediend in de mate dat het is gericht tegen het inreisverbod van 19 december 2013.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is gericht tegen het inreisverbod van 19 december 2013

3.1. Verzoeker betoogt, in een enig middel, dat het bestreden inreisverbod op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Hij stelt als volgt:

“De D.V.Z. vermeldt als motivatie voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient echter vastgesteld te worden dat de D.V.Z. ook in een geval waar de vreemdeling nog het recht heeft om in het land te blijven, een bevel geeft om het land te verlaten. Dit is bijv. het geval voor de asielzoeker die een negatieve beslissing ontvangen heeft van het C.G.V.S., doch tijdig tegen deze beslissing een beroep aangetekend heeft bij de R.V.V.

De D.V.Z. argumenteert dan hij weliswaar een bevel geeft om het land te verlaten, maar 'dat men dit bevel niet zal uitvoeren'. Een dergelijke handelwijze van de D.V.Z. leidt tot verwarring en onzekerheid bij de vreemdelingen, die op de duur niet meer weten aan welk bevel ze wél en aan welk bevel ze geen gevolg dienen te geven. De D.V.Z. ligt zelf aan de grond van de gecreëerde verwarring en onzekerheid, en er kan dan ook in het feit dat een vreemdeling een bevel om het land te verlaten niet opvolgt - moest hij dit doen of moest hij dit niet doen ??? - , geen reden gevonden worden om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Indien de D.V.Z. enkel in het geval dat de vreemdeling daadwerkelijk het land dient te verlaten, een bevel zou geven om het grondgebied te verlaten, zou alles duidelijk zijn en zou er geen aanleiding kunnen zijn tot verwarring en onzekerheid. Zolang de D.V.Z. geen eenduidig uitwijzingsbeleid voert, zijn zijn beslissingen m.b.t. uitwijzing en inreisverbod kennelijk onredelijk."

3.2. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het betoog van verzoeker komt erop neer dat hij van mening is dat het kennelijk onredelijk is waar het bestreden inreisverbod is gesteund op de vaststelling dat hij heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2013, hem betekend op 9 september 2013. Verzoeker brengt een algemeen betoog naar voor waarbij hij kritiek uit op het uitwijzingsbeleid dat het bestuur zou voeren en dat volgens hem niet eenduidig is. Hij licht toe dat het bestuur ook in situaties waarin de vreemdeling nog het recht heeft om in het land te verblijven reeds een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, waarbij hij concreet verwijst naar de situatie van asielzoekers die nog een beroep hangende hebben bij de Raad tegen de afwijzing van hun asielaanvraag. Hij stelt dat het bestuur in deze situatie argumenteert dat het bevel niet zal worden uitgevoerd, doch dat dergelijke handelwijze verwarring en onzekerheid creëert bij de vreemdelingen, die niet langer weten aan welk bevel ze wel en aan welk bevel ze geen gevolg dienen te geven. Verzoeker is van mening dat zolang dergelijke verwarrende praktijk bestaat, het kennelijk onredelijk is waar een vreemdeling wordt tegengeworpen dat hij heeft nagelaten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en alle "*beslissingen m.b.t. uitwijzing en inreisverbod*" kennelijk onredelijk zijn. Dit betoog van verzoeker kan evenwel niet overtuigen. Verzoeker wijst op een standpunt van verweerder dat een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad tegen de afwijzing van een asielaanvraag door hen niet zal worden uitgevoerd. Dit standpunt van verweerder waarop verzoeker doelt, is evenwel niet zozeer een administratieve praktijk als wel de toepassing van de wet. De Raad wijst er zo op dat artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van deze wet. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt wel dat, inzake asielaanvragen, behoudens toestemming van de betrokkene tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van het beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Dit betreft, zoals verzoeker in wezen ook aangeeft te weten, specifiek de situatie van asielzoekers hangende de beroepstermijn of hangende de beroepsprocedure bij de Raad, situatie die thans niet speelt. De Raad wijst erop dat het verzoeker op 9 september 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten uitvoerbaar is en dat verzoeker redelijkerwijze niet kan voorhouden hiervan onwetend te zijn of onwetend te zijn van het gegeven dat hij binnen de gestelde termijn gevolg diende te geven aan dit bevel. De Raad benadrukt ook dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opschortte (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een

verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een onduidelijke of verwarrende administratieve praktijk of dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder het thans voorliggende inreisverbod steunde op de vaststelling dat verzoeker geen gevolg gaf aan het hem op 9 september 2013 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt enig kennelijk onredelijk handelen of een miskennis van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker heeft daarnaast geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS